

egn maa anses for ønskelig, saaledes at der ved Loven aabnes fornøden Adgang hertil, saa meget mere som det ugentlige Fridøgn ifølge foreliggende Oplysninger allerede ad Frivillighedens Vej er gennemført i en Række Købstæder udenfor København, saaledes i Helsingør, Hillerød, Holbæk, Roskilde samt delvis i Vordingborg og Nykøbing paa Falster. Man har derfor bragt i Forslag (jfr. § 6, 2det Stykke), at der tillægges Indenrigsministeren Bemyndigelse til at paabyde Anvendelsen af Reglerne om Fridøgnet for Kommuner udenfor Københavns Amtsraads-kreds. Ved — som foreslaaet — at kræve Kommunalbestyrelsens forudgaaende Indstilling, opnaas formentlig tilstrækkelig Betyggelse for, at Fridøgn ikke paabydes gennemført, medmindre dets Indførelse efter de stedlige Forhold kan anses forsvarelig, jfr. herved Lov Nr. 71 af 11. April 1901, § 1, 2det Stykke, hvorefter Vedtægt om Børns og unge Menneskers Anvendelse i visse Erhvervsvirksomheder ligeledes kan fastsættes efter Forslag af vedkommende Kommunalbestyrelse.

I Forslagets § 5 er det fastsat, at Arbejdsfrihed for Arbejdere, der udelukkende ere beskæftigede med Konditorivirksomhed eller Kagebagning, skal begynde Søndag Kl. 2 Em. og vedvare til Mandag Morgen Kl. 6. Denne Bestemmelse er begrundet ved Hensynet til Konditorierne, som, da Søn- og Helligdage ere deres bedste Forretningsdage, ikke kunne blive færdige med deres Arbejde før i det tidligste Kl. 2 Em. Man har dog anset det rettest at fastslaa, at Bestemmelsen kun gælder de Arbejdere, der *udelukkende* ere beskæftigede med Konditorivirksomhed eller Kagebagning, ligesom man har ment, at de paagældende have et billigt Krav paa at erholde de 2 Timer fra Kl. 12—2 om Søndagen godtgjorte derigennem, at de først paa ny behøve at begynde deres Arbejde om Mandagen Kl. 6 Morgen i Stedet for allerede Kl. 4 Morgen.

I Bestemmelsen i § 5, 3die Stykke har man optaget, hvad der i saa Henseende er ønsket af Bagerstanden, dog at man har forment, at den givne Indrømmelse bør være indskrænket til det Tilfælde, at der er tilstaaet et ugentligt Fridøgn, men ikke skal gælde, hvor der alene er tilstaaet Arbejdsfrihed.

Til § 8.

Bestemmelsen er enslydende med Lov Nr. 71 af 11. April 1901 § 15, saaledes at

der i Slutningen henvises til de af Indenrigsministeriet i Medfør af nævnte Lovbestemmelse udfærdigede Regler, jfr. Bekendtgørelse Nr. 171 af 5. November 1903.

Til § 9.

For at lette Tilsynet med, at unge Arbejdere ikke beskæftiges ved Natarbejde i Strid med Bestemmelserne i nærværende Forslag, er det foreslaaet, at der for enhver i Virksomheden beskæftiget Person under 18 Aar skal udfærdiges en særlig Bog (Arbejdsbogen), der — foruden fornøden Oplysning om personlige Forhold — skal indeholde den for den paagældende paatænkte Arbejdsplan, jfr. Forslagets § 4 B. a.). I Virksomheder, hvor Natarbejde ikke maatte forekomme, vil det formentlig være hensigtsmæssigt at kunne erstatte Arbejdsbøgerne med et Register i Lighed med det ved Lov Nr. 71 af 11. April 1901 § 16 paabudte, og man har derfor i § 9, sidste Punktum, stillet Forslag om Hjemmel hertil.

Til §§ 10—11.

De foreslaaede Bestemmelser ere enslydende med Lov Nr. 71 af 11. April 1901 §§ 17 og 18.

Til § 12.

Da Lov Nr. 71 af 11. April 1901 § 8 paabyder Udstedelsen af et Regulativ for de af nærværende Lovforslag omfattede Virksomheder, der allerede henhøre under nævnte Lov, har man anset det rettest ved Bestemmelsen i § 12 at søge hidført, at saadant Regulativ kan blive udfærdiget ogsaa for de Bagerier, der ikke falde ind under Lov Nr. 71 af 11. April 1901. Det efter nærværende Lovbestemmelse udfærdigede Regulativ skal omfatte samtlige Brød- og Kagebagerier, saaledes at det i sig optager de Bestemmelser, der efter Lov Nr. 71 af 11. April 1901 ville være at træffe for de Bageriers Vedkommende, der falde ind under denne Lov. Ved Bestemmelsen i § 12 har man behandlet *alle* de af nærværende Lovforslag omfattede Virksomheder paa samme Maade uden Hensyn til, om de samtidig falde ind under Lov Nr. 71 af 11. April 1901 eller ikke. Særligt at udsondre de Virksomheder, der falde ind under nævnte Lov, og for disses Vedkommende at fastholde Bestemmelsen i sammes § 8 — hvorefter et eventuelt Regulativ 10 Aar efter dets Udstedelse vil være at bringe til Anvendelse ogsaa paa bestaaende Virksomheder — synes nemlig at frembyde ikke